

vybočujíc z kolejí řádného, zejména z kolejí dle stávajících předpisů dovoleného obchodu, prodlužuje přechod zboží z výroby do spotřeby a dává těžiti osobám, při řádném obchodu naprosto zbytečným. Činnost stěžovatelčina, rozsudkem zjištěná, příčí se platným předpisům o obchodování tabákem; vždyť stát uznává za jediného prostředníka prodeje výrobků tabákové režie mezi touto a spotřebiteli koncesované trafikanty; veškerý prodej a nákup těchto výrobků mimo zmíněnou, správními předpisy určenou cestu, děje se pod rukou, způsobem pokoutním a jest již tím pletichami, tudíž i tehdy, byly-li výrobky tabákové režie již vydány spotřebitelům, kteří, nespotřebovavše jich, prodávají neb úplatně přenechají je osobám, které je zcizují dále s výdělkem. Činnost stěžovatelčina dala těžiti netoliko jí, jež prodávala za ceny vyšší, než byly její ceny nabývací, nýbrž i osobám jiným, neboť převzala cigarety uherky za cenu po 28 h, tedy za cenu, více než třikrát vyšší než cena režijní (8 h). Zákon nepožaduje, by pletichy byly způsobilé, stupňovati cenu všeobecně neb v rozsáhlejší oblasti. Stačí, nastal-li nebo mohl-li nastati tento účinek u onoho množství zboží, které bylo zasaženo činností pachatelovou. Že tomu tak bylo při činnosti stěžovatelčině, zjišťuje soud nalézací; vždyť dle jeho zjištění stěžovatelka opatřila si cigarety uherky (jichž režijní cena jest po 8 h) za nadměrnou cenu 28 h za účelem dalšího zcizení a prodala je, stupňujíc prodejní cenu nad cenu nabývací o peníz, jenž nebyl přesně zjištěn, jenž však činí nejméně 2 h při jedné cigaretě. Zákon nerozeznává při definici pojmu předmětů potřeby, je-li potřeba nutná, čili nic; rozhodným jest proto pouze, zda-li obyvatelstvo nebo jeho část má potřebu, která se ukojí tím kterým předmětem; že předmětem potřeby v tomto smyslu jest kuřivo, nelze zejména vzhledem k jeho fyziologickým účinkům, v rozsudku první stolice případně uvedeném, bráti v pochybnost, to tím méně, když jest v nejširších vrstvách obyvatelstva zakořeněnou tou měrou, že leckterý kuřák, než by se zřekl kouření, raději si odepře jiné předměty potřeby, byť pro život nutnější a prospěšnější, a když sám stát uznával potřebu kuřiva pro převalnou část obyvatelstva tím, že se zařízením tabačenek staral o to, by se nedostatečné zásoby kuřiva co nejstejněji a nejspravedlivěji rozdělovaly mezi všechny spotřebitele. Že kouření za jistých poměrů, zejména při přespřílišném hovění náruživosti účinkuje škodlivě na ústroj lidský, jest pro pojem předmětů potřeby lhostejno, tím spíše, že odvyknutí a škodlivé účinky jsou možnými i u jiných požívatin a pochutin. V činnosti stěžovatelčině, bezvadně nalézacím soudem zjištěné, jsou tudíž veškeré známky přečinu pletich dle § 11 č. 4 zákona o vál. lichvě.

Čís. 588.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.).

Pro zločinnou kvalifikaci dle § 186 lit. a) tr. zák. jest rozhodnou hodnota věcí odcizených, nikoliv pouze hodnota věcí, jež podílník na sebe převedl.

(Rozh. ze dne 27. října 1921, Kr I 601/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích

ze dne 25. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 lit. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. Dovojuje, že obžalovaný měl býti uznán vinným toliko přestupkem podílnictví na krádeži, nikoliv zločinem, poněvadž mu rozsudečný výrok dává za vinu, že převedl na sebe odcizenou věc, z jejíž hodnoty mu bylo známo, že krádež byla spáchána způsobem zločinným, kdežto v důvodech rozsudku se zjišťuje, že hodnota 3 m látky, kterou na sebe převedl, činí pouze 150 K, tedy nepřesahuje hranice zločinu, stanovené v § 173 tr. zák. I když je správné, co stížnost uvádí, zejména, že hodnota věci, obžalovaným přijaté, nepřevyšuje 200 Kč — není stížnost odůvodněna, ježto pro zločinnou kvalifikaci dle § 186 a) tr. zák. rozhodnou jest hodnota věci odcizených, nikoli pachatelem na sebe převedených. Stížnost přehlíží, že rozsudečné důvody uvádějí, že obžalovanému bylo nejen z hodnoty odcizených věcí, nýbrž i z průběhu známo, že krádež byla spáchána způsobem zločinným. Zjišťujeť rozsudek, že oba pachatelé krádeže, rozdělivše kořist v hodnotě, převyšující 200 K na tři díly, odevzdali jedněm díl (v hodnotě 150 Kč) svému představenému, vrchnímu posunovači s podotknutím, že látku odcizili (jako spoluzlodějové) ze železničního vozu (uzamčeného) a s žádostí, by ji přijal a o věci pomlčel. Z tohoto zjištění vyplývá, že obžalovanému bylo známo, že krádež byla spáchána železničními zřízenci na zaměstnavateli, na věci uzamčené a ve společnosti, tedy způsobem, který ji činí zločinnou. Poněvadž však obžaloba kvalifikovala podílnictví jako zločin pouze dle hodnoty věci odcizené, stačí uvést, že dle rozsudečného zjištění obžalovaný věděl, že dostává pouze část odcizených věcí v hodnotě 150 K, že tudíž hodnota všech věcí je nejméně trojnásobná (ve skutečnosti 757 K 65 h), a 200 K daleko převyšuje.

Čís. 589.

Skutková podstata zločinu krádeže nevyžaduje, by škoda, způsobená odnětím věci byla trvalou.

Jest krádeží na prostředcích dopravních (§ 175, I b) tr. zák.), bylo-li odňato uhlí z lokomotivy za provozu pokud se týče ze zásob, jimiž stroj byl vytápěn.

(Rozh. ze dne 27. října 1921, Kr II 135/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 10. ledna 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171 a 175 I. b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bez důvodnou jest zmateční stížnost, pokud s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud zamítl návrh obhájcův, by byla slyšena Justina